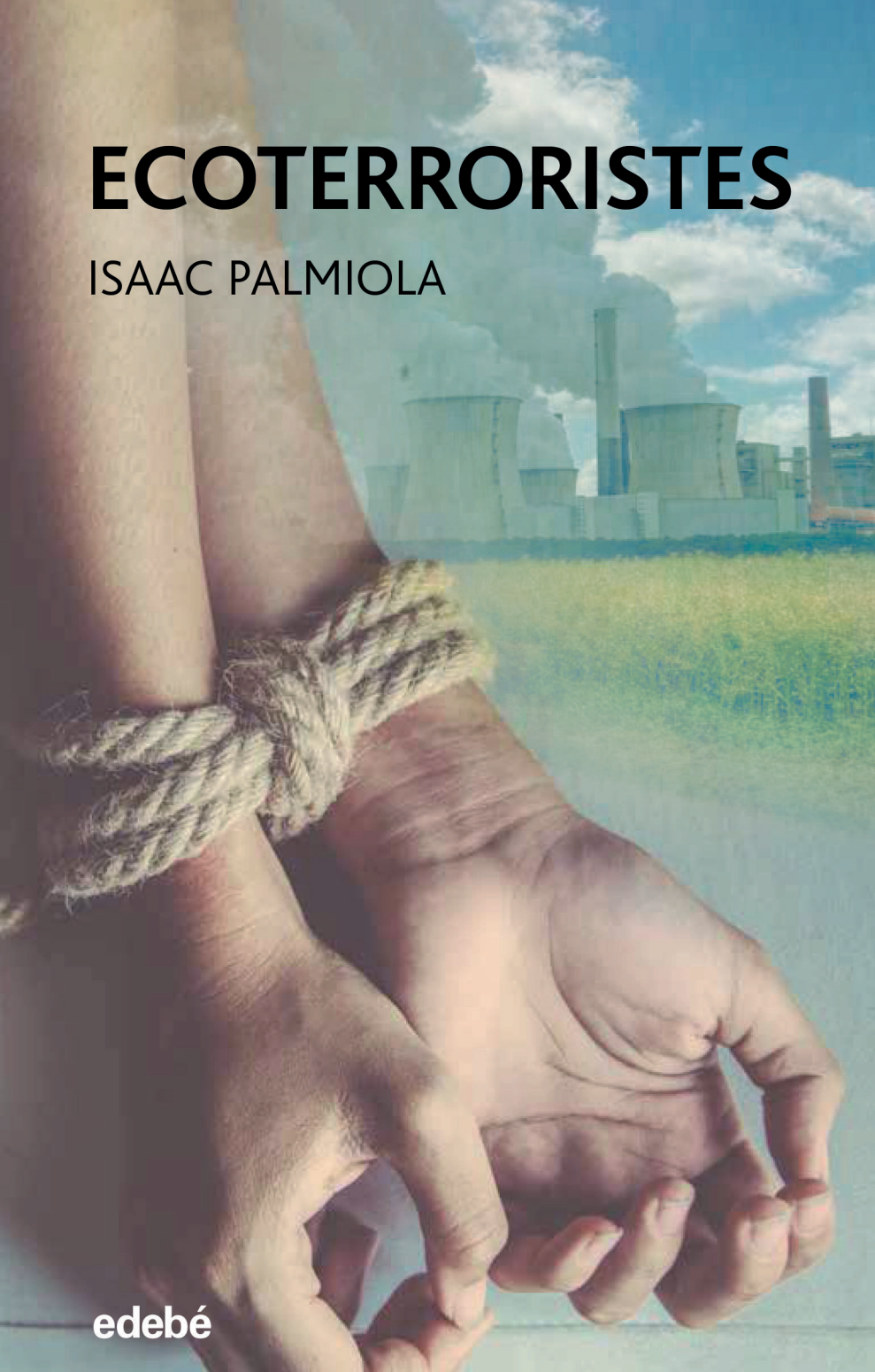

ECOTERRORISTES

ISAAC PALMIOLA

edebé

periscopi

ECOTERRORISTES

ISAAC PALMIOLA

ECOTERRORISTES

edebé

© Isaac Palmiola, 2022

© Ed. Cat.: Edebé, 2022
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 444 441
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Juvenil: Elisenda Vergés-Bo
Disseny de la col·lecció: Book & Look
Fotografia de coberta: Shutterstock i Pexels

1a edició, febrer 2022

ISBN: 978-84-683-5595-5
Dipòsit legal: B. 17960-2021
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 445).

Per a la meva filla Marina

Bianca

1

La Bianca va sentir el soroll de l'espremedora de taronges mentre caminava amb presses pel passadís. Va empènyer la doble porta de fusta i va entrar a la cuina amb la carpeta sota el braç.

—No sortiràs de casa sense el suc de taronja —la va amenaçar la mare.

Volia protestar, però es va adonar que era una guerra perduda i va limitar-se a remugar impacient davant el somriure burleta del pare. Acabat de llevar i amb el pijama posat, es prenia un cafè recolzat al marbre de la cuina.

—Avui, examen de matemàtiques, oi?

La Bianca va fer que sí. El pare la va atreure cap a ell per fer-li un petó a la galta. La barba de tres dies estava afilada com una navalla.

—T'afaitaràs abans de sortir, suposo...

—Encara no —va fer broma ell—. Et prometo més petons si suspens l'examen...

—Té. —La mare li va donar el suc acabat d'espremer—. Concentrada i segura de tu mateixa. T'anirà bé, ja ho veuràs.

La Bianca va engolir el got pràcticament sense respirar i va afanyar-se a sortir de casa. Va baixar les escales trotant i va arribar al carrer. El dia era prometedor. La temperatura ja era agradable a aquella hora i el sol començava a brillar tímidament en el cel serè, sense vent ni pluja. Vivia als afores d'una ciutat petita de l'extraradi de Barcelona. El barri no era bonic. Combinava amb mal gust blocs de pisos de formigó, pàrquings de terra atapeïts de cotxes plens de pols i antigues naus industrials abandonades, amb els vidres trencats i grafitats a les façanes.

Després de comprovar l'hora al mòbil, la Bianca es va relaxar una mica. Encara era aviat. Va travessar el carrer cap al vell magatzem i es va plantar a la porta metàl·lica de l'entrada. Com cada matí, el Newton va bordar escandalosament en sentir els passos que s'apropaven i va començar a esgarrapar la porta amb les potes del davant.

La Bianca, amb un somriure a la cara, va fer dringar les claus perquè el gos en reconegués el so a l'altra banda de la porta. El Newton va reaccionar entre gemecs d'emoció mentre ella obria els panys amb tres claus diferents. No entenia l'obsessió del seu veí per la seguretat, però feia temps que s'hi havia acostumat. Quan per fi va obrir la porta, el gos se li va tirar al damunt entre llepades eufòriques.

—Guapo, més que guapo... —La Bianca es va agenollar per fer-li festes fins que es va calmar una mica.

En aixecar el cap, va veure la silueta del Jim, enmig del magatzem, vestit amb pantalons curts i una samarreta vella i arrugada.

La Bianca es considerava una noia més aviat tòpica, amb pares tòpics i amics tòpics, però no es podia dir el mateix del seu veí. El Jim era estrany. Feia dos anys que havia arribat al barri i la Bianca era l'única persona amb qui es relacionava. Li portaven la compra a casa, no sortia del magatzem per res del món i vivia en condicions lamentables: dormia en un matalàs a terra i cuinava amb un fogonet de càmping gas. Pàl·lid i malgirbat, feia pinta de captaire malalt, d'aquells que són extremadament prims i remuguen paraules sense sentit, però no es mostrava mai agressiu. Al contrari, aquells ulls melancòlics sempre transmetien bondat.

—Bon dia, Laura —la va saludar amb un accent britànic molt marcat.

Feia dos anys que la Bianca passejava el Newton, però l'home encara no havia aconseguit memoritzar el seu nom i l'hi canviava constantment. Verònica. Sara. Viviana. Marta. Laia. Feia temps que la Bianca havia deixat de corregir-lo. El més curiós és que, darrere d'aquell aspecte tan descurat, s'hi devia amagar un intel·lecte considerable. Els electrodomèstics i els mobles atrotinats contrastaven amb la modernitat de l'equipament informàtic i mecànic que atapeïa la petita nau industrial on vivia. El Jim no era cap vagabund arruïnat. Tenia diners. D'això no en tenia cap dubte.

—S'ha llevat d'hora avui —va comentar la Bianca.

—Ah, sí? —va preguntar—. Quina hora és?

—Un quart i cinc de vuit.

El Jim semblava força connectat aquell matí. La majoria de dies ni tan sols la saludava, adormit al ma-

talàs del racó o fixant la vista en les fórmules intel·ligibles i les operacions matemàtiques que hi havia a la pantalla de l'ordinador, i sempre, absolutament sempre, havia de recordar-li que li pagués els dos-cents euros que li cobrava per passejar el gos. La Bianca estava segura que, si ho hagués volgut, li hauria pogut demanar que li pagués sis vegades més cada mes i ni tan sols se n'hauria adonat. Però ella era honesta. I, a més, hi havia alguna cosa en aquells ulls blaus que li inspirava tendresa.

—Vol que li talli els cabells?

L'home va respondre que no, tot i que duia un pentinat desastrós. Li creixien llargs i espessos pels costats, però amb prou feines conservava uns quants manyocs de cabells anàrquics a la resta del cap.

—Has desat bé allò que et vaig donar?

—Sí, no es preocupi —va respondre la Bianca.

De tant en tant l'home li entregava uns quants discos durs externs, probablement una còpia actualitzada de la seva feina, per si li passava res a l'ordinador. Ella no tenia ni la més remota idea de què feia ni a què es dedicava. I quan havia intentat obrir-los amb el portàtil, una contrasenya secreta li havia impedit esbrinar-ho.

—Som-hi, Newton!

El buldog va bellugar-se al seu voltant amb un pam de llengua fora fins que va deixar posar-se el collar. Tenia una mandíbula molt poderosa, però era pacífic com una ovella.

La Bianca es va acomiadar del Jim i va tancar la porta amb les tres claus. No s'havien allunyat ni una

dotzena de metres quan va veure que una furgoneta, que no havia vist mai pel barri, s'aturava a pocs metres de la nau del Jim. Li va cridar l'atenció que estigués molt neta i amb els vidres tintats de color negre. Òbviament, no hi va donar cap mena d'importància i va continuar caminant com si res.

2

Mentre el Newton voltava pel descampat, la Bianca es va asseure en un banc de fusta per fer-se un homenatge. No vivia al millor barri del món, però tenia un forn de pa a deu minuts de casa on feien els millors croissants farcits de crema de l'univers. No eren barats, però ella es podia permetre el luxe de tant en tant. Al cap i a la fi, se sentia una privilegiada per guanyar dos-cents euros al mes només per passejar un gos. No hi havia gaires estudiants de primer de batxillerat que tinguessin tanta sort.

Va assaborir el primer croissant amb delit i a l'instant va notar com vibrava el telèfon mòbil. Un missatge. La Bianca va arrufar l'entrecella estranyada en veure que era un vídeo enviat pel Jim i es va afanyar a obrir-lo.

A la imatge hi apareixia un primer pla del seu excèntric veí parlant a càmera. El vídeo devia ser força antic perquè l'home duia els cabells curts i semblava acabat d'afaitar. Tenia la cara pàl·lida i arrugada, amb

ulleres sota els ulls i aire trist, però l'aspecte net i polític que ofería donava credibilitat a aquelles paraules: —Estimada Bianca, rebre aquest missatge no és una bona notícia ni per a tu ni per a mi. Significa que ells m'han trobat i que les coses s'han torçat de debò. Has d'actuar ara mateix, sense perdre temps. Reuneix els discos durs de l'última actualització i dona'ls a l'Axel Green. El trobaràs al carrer Planella, 22, de Barcelona. Memoritza aquest nom i l'adreça. Llavors esborra el missatge, apaga el mòbil i destrueix-lo perquè ells no puguin seguir-te el rastre. No parlis amb ningú i encara menys amb la policia. Posaràs en perill a tothom amb qui parlis. De fet, ni t'imagines el que podries posar en perill si parlessis amb algú.

El Jim es va fregar el front amb insistència abans de continuar.

—Sé que tot això que et dic et semblarà estrany, però no has sentit una veritat més aclaparadora. Ara la nostra felicitat no importa. Ni la teva ni la meva. Tampoc importa si vivim o morim, ni tan sols el benestar i la salut dels nostres éssers estimats. No som més que una volva de pols en un món immens, una brisa imperceptible en la història de la humanitat. Jo tenia una responsabilitat molt gran i la vaig assumir pagant-ne un preu molt alt. Ara la tens tu. Assumeix la responsabilitat, Bianca. Porta els discos durs a l'Axel Green.

I aquí s'acabava el vídeo.

El seu veí estava més desequilibrat del que s'havia imaginat. Va intentar riure, però per algun motiu la rialla va sonar nerviosa i forçada i es va adonar que

el cor li anava molt de pressa. Va mirar el Newton. El gos acabava de marcar un pi amb orina i es va ajupir per ensumar unes males herbes. Va tornar a veure el vídeo. Aquell sonat li demanava que memoritzés l'adreça, esborrés el missatge i apagués el mòbil, però era evident que el pobre home no hi era del tot. Era un boig. Havia de ser-ho.

—Som-hi, Newton! —va cridar ella.

Estava segura que aquell missatge era la fantasia d'un alienat mental, però es va trobar aixecant-se i abandonant els croissants de crema al banc per tornar el gos al seu amo.

Va caminar ràpidament, amb ansietat, estirant la corretja cada vegada que el Newton s'aturava per ensumar un racó. Va tornar enrere tot desfent els carrers que ja havia recorregut i es va plantar altra vegada davant del magatzem del Jim. La furgoneta amb els vidres tintats de negre continuava aparcada allà davant. Va sentir l'impuls d'anar-se'n, de tancar-se a casa i no sortir-ne, però al carrer s'hi respirava tranquil·litat, l'ambient quotidià de cada dia. Una veïna que coneixia de vista va travessar el carrer amb les claus del cotxe a la mà i un avi regava les flors del balcó. Tot normal. O potser no. Potser per això la Bianca va actuar com si no passés res. Va estacar el Newton al pal d'un senyal de trànsit i va avançar cap a l'entrada amb el cor accelerat. Va empènyer la porta amb la mà plana i va cedir. Era oberta.

Es va aturar a l'entrada i va contemplar els panys forçats. Des d'allà podia veure que algú havia destrossat tot l'equip informàtic. Un silenci imponent

ressonava en la sala. Tot i que el cervell li reclamava a crits que se n'anés, va avançar uns quants passos i va veure el cos a terra. Era el Jim. El cap li reposava en un bassal de sang. Ara el cor li batejava desbocat. El més sensat era anar-se'n ben lluny. Així i tot, es va agenollar davant del cos i va tocar la pell freda mentre provava de contenir les nàusees. Mort. Tenia una ferida molt lletja al cap i no respirava. Va col·locar-li un parell de dits al coll i va ser incapaç de trobar-li el pols. Mort. Ara sí. Se n'havia d'anar.

A l'instant, un soroll de veus va ressonar a la sala, provinent del pis de dalt. Els passos baixaven les escales i va buscar un lloc per ocultar-se. Es va tirar a terra i es va arrossegar fins a amagar-se darrere una petita nevera.

Silenci.

Abraçant-se els genolls, la Bianca va contenir la respiració. Només veia la paret vella i plena de taques d'humitat, però notava una presència molt a prop.

—Què hi fa la porta oberta? —va preguntar un home. Tenia la veu viril i seductora, però a la Bianca li va posar els pèls de punta—. He tancat la porta, n'estic segur. Per què és oberta?

—El vent —va contestar un altre home amb una veu nasal molt desagradable.

La Bianca tremolava, però necessitava controlar-se. Si podia dominar els nervis durant un examen final, també podria fer-ho ara. I si podia dominar els nervis durant una competició de gimnàstica artística, també podria fer-ho ara. Va respirar molt lentament i va tancar els ulls. Quan els va obrir, va veure una

ombra que avançava pel passadís amb una pistola a la mà.

—Deixa-ho, ja ho hem revisat abans —va dir el de la veu nasal—. Ens emportem els ordinadors?

El de la veu seductora no va contestar. Va passejar amb parsimònia pel seu costat mentre ho observava tot, fins que, de sobte, es va girar de cop i va anar cap a ella ràpidament. La Bianca va ofegar un crit i es va quedar molt quieta. Un grinyol agut. L'home va obrir la nevera i es va quedar pensant uns segons.

—No entenc per què la porta era oberta... —va repetir amb aquella veu viril, i es va sentir el clic d'una llauna que s'obria i el soroll d'una gola empassant-se líquid—, però aquí s'acaba la nostra feina. No fa falta que ens emportem res. La policia ja s'encarregarà de tot...

Aquesta vegada sí, els passos dels homes van dirigir-se cap a la porta i van sortir del magatzem amb naturalitat, com si cada dia fessin aquella mena de coses.

3

—Hola, que hi ha algú?

Cap resposta. Tal com s'havia imaginat, no hi havia ningú a casa. La Bianca va anar directament cap a l'habitació i va obrir l'amari. Destinava un dels calaixos de dalt a emmagatzemar els discos durs d'última

generació que el Jim li entregava cada dos o tres mesos i els va deixar amb cura damunt del llit. Aquells eren molt recents. Tenien quatre o cinc dies. Sis com a molt.

El Newton, assegut a terra, la contemplava amb la llengua fora, feliç perquè la seva rutina habitual s'havia trencat amb una aventura inesperada.

La Bianca continuava tremolant. Semblava que la furgoneta negra s'havia esfumat i que es podia endur el Newton a casa sense problemes, però la sensació de perill no havia desaparegut. Mil pensaments li martel·lejaven el cap i li costava ordenar les idees, pensar amb fredor. El més lògic seria anar a la policia, però el Jim li demanava amb vehemència que no ho fes i, si havia de fer cas als comentaris dels assassins, no semblaven gaire preocupats per aquella possibilitat.

Va tornar a visionar el vídeo per tercera vegada i, quan va acabar, tenia la gola seca i la respiració pesada. «Tampoc importa si vivim o morim, ni tan sols importa el benestar i la salut dels nostres éssers estimats.» La Bianca va pensar fugaçment en l'examen de matemàtiques i va adonar-se de la poca importància que tenia en aquells moments. «Tens una responsabilitat molt gran. Assumeix-la, Bianca.» Tenia el front xop. Se'l va eixugar amb el dors de la mà i va descobrir que la suor era freda.

Va respirar fondo i va prendre una decisió. Intentaria seguir les instruccions del Jim al peu de la lletra. Aniria a Barcelona, entregaria els discos durs al tal Axel Green i tornaria a casa. Per què no havia anat a l'examen? Un atac de pànic, res més. Se n'havia anat

a passejar pel centre durant tot el matí. Bé. I el Jim? Ella s'encarregava de treure a passejar el gos tres cops al dia. Era l'única persona que es relacionava amb aquell home tan excèntric. El més normal seria que fos ella qui, tard o d'hora, descobrís el cos. Havia d'avisar, denunciar la mort del Jim a la policia. O no?

Va notar que tornaven les tremolors, més intenses que mai, i va començar a fregar-se la cara enèrgicament. Va respirar fondo un altre cop. «Pas a pas», es va dir. El primer era portar aquell equip informàtic a Barcelona. Va apagar el mòbil. Va posar tot el material en una motxilla i va fer servir l'ordinador per esbrinar com arribar fins al número 22 del carrer Plane-lla de Barcelona. Va prendre'n nota mental i va esborrar l'historial. Se suposava que havia de destruir el mòbil, però es va limitar a treure'n la targeta i la bateria.

—Som-hi, Newton!

La Bianca va penjar-se la motxilla a l'esquena, es va endur tots els estalvis, la jaqueta i va trotar escales avall estirant la corretja. En sortir del portal es va quedar de pedra. Ja havien arribat. Dues furgonetes de la policia i un cotxe patrulla estaven aturats davant del vell magatzem del Jim i acordonaven la zona. Tenien les sirenes apagades, però el blau dels llums d'emergència pampalluguejava indicant que n'havia passat una de grossa. La Bianca es va quedar paralitzada. Quant de temps havia transcorregut des del primer tret? Vint minuts? Trenta? Va comptar mitja dotzena d'agents, tots vestits de negre, imponents, amb armes de foc a dues mans. Aquell dispositiu tan impressionant era de tot menys normal. Al barri hi solien haver topades amb la policia,

però no en venien mai tants, ni tan ben equipats. Tanta eficiència li va semblar sospitosa.

Va donar l'esquena a la policia i va començar a caminar ben de pressa en la direcció oposada mentre tibava amb força la corretja. Estava a punt de trencar a mà esquerra quan va sentir el crit d'un policia.

—Alto, noia! Policia!

Va ignorar aquelles paraules i va continuar caminant fins a tombar la cantonada, tot estirant el Newton perquè accelerés el pas.

—Eh, noia, he dit alto! —va cridar el policia.

Va sentir els passos de l'agent que corrien cap a ella i aquesta vegada es va aturar. Impossible fugir. Es va girar cap a ell i va esperar que l'home l'atrapés. El policia va contemplar el Newton amb desconfiança, però el gos es va asseure a terra, com si es preparés per donar-li la pota.

—És que no m'has sentit? —Era un home jove, alt i de complexió atlètica—. Per què no t'has aturat?

—Ho sento —va dir ella—. Arribo tard a l'institut i encara he de tornar el gos a la meva tieta. Puc ajudar-lo en alguna cosa?

La va sorprendre la tranquil·litat amb què va pronunciar aquelles paraules. El cor desbocat li batejava amb força i li feia mal l'esquena perquè la motxilla amb els discos durs pesava molt.

—Coneixies l'home que vivia en aquell magatzem?

—El magatzem on hi havia tota la policia? —va preguntar ella, i l'home va assentir—. No sabia que hi visqués ningú. Ha passat alguna cosa?

El policia no va respondre.

—Carnet, sisplau.

Ella l'hi va donar. Gairebé no es notava que les mans li tremolaven.

—Tinc una mica de pressa, agent —va insistir ella—. Em pot dir què passa?

El policia va estudiar el carnet amb atenció i va mirar-la als ulls, amb suspicàcia.

—Què hi portes a la motxilla?

—Un treball.

Ella va fer el gest d'obrir la motxilla esperant que l'home li digués que no calia, però el policia la va agafar amb les mans i la va escorcollar minuciosament. Què buscava? Una pistola?

—De què serveix tot això?

—D'aquí a vint minuts tenim la presentació del treball d'investigació i els meus companys m'estan esperant —va explicar ella—. Jo porto tot el material audiovisual i, si arribo tard, ens suspendran a tots. Si m'he de quedar gaire més estona, seria tan amable de donar-me un justificant, sisplau?

L'home la va mirar als ulls, com si valorés les paraules que li acabava de dir.

—Pots anar-te'n —va sentenciar, i va tornar per on havia vingut.

La Bianca es va allunyar caminant i, quan va veure que el policia tombava la cantonada, va accelerar a l'instant.

—Vinga, va! —va exclamar.

Resultava molt incòmode córrer.

La motxilla pesava molt i va estirar la corretja del Newton, avançant tant com les potetes curtes del bul-

dog li permetien. Després d'una cursa de dos o tres minuts, va sentir el retronar de les sirenes de policia a la llunyania. Venien a buscar-la? Potser un altre agent havia trobat sospitós que ella transportés tants discos durs externs. O potser algun veí l'havia descrit com la noia que passejava el gos del Jim cada dia. Impossible de saber.

Tot i que tenia la respiració entretallada i suava per l'esforç, no va deixar de córrer ni de pressionar el Newton. La calor era enganxifosa, però no tenia temps de treure's roba. Va travessar un carrer de doble direcció amb dos carrils per banda i va sentir l'escandalosa sirena que s'apropava a tota velocitat. Impossible escapar. S'havia d'amagar. Es va ajupir entre dos contenidors d'escombraries i es va quedar immòbil abraçada al Newton, contenint l'alè. Va tenir la sensació que el cotxe patrulla reduïa la velocitat, però finalment va passar de llarg. S'havia de posar en la pitjor situació. La buscaven a ella i l'agent amb qui havia parlat sabia com es deia, la cara que feia i com anava vestida. Va llençar la jaqueta al contenidor de les escombraries i va lligar-se la cabellera castanya en una cua per canviar-se el pentinat. No podia desfer-se de la motxilla ni del Newton, però almenys ara havia canviat una mica d'aspecte. Havia de passar desapercibuda, confondre's entre la gent i procurar no cridar l'atenció.

La Bianca avançava ràpidament, però amb naturalitat, i es lligava els cordons de les sabates darrere un cotxe cada vegada que una sirena de la policia sonava massa a prop. Després de vint minuts, va arribar a

l'estació. Ni rastre de la policia. Va pagar un bitllet i va esperar-se a l'andana fins que va sortir el primer tren en direcció a Barcelona. Els viatgers es van atapeir a l'interior del vagó abarrotat, asfixiant a causa d'aquella calor inaudita impròpia del mes d'abril. Alguns se la van mirar malament perquè havia entrat amb un gos al tren en hora punta, però va respirar alleujada. Ho havia aconseguit.

4

La Bianca es va fusionar amb la riuada de gent que omplia la plaça de Catalunya. Venedors ambulants oferien ulleres de sol falses, homes de negoci encorbatats i dones amb vestits formals es barrejaven amb estudiants universitaris i un exèrcit de turistes vestits amb xanquetes, pantalons curts i samarretes de tirants gaudien del bon temps amb què els acollia la ciutat. El Newton s'havia portat molt bé durant el viatge en tren, però va decidir no arriscar-se i no fer servir cap altre transport públic per arribar a la part alta de la ciutat.

La por que l'havia dominat durant tot el matí havia evolucionat cap a una sensació estranya, com si estigués en un d'aquests somnis estrambòtics que es tenen després de veure una pel·lícula de terror de nit. El Jim assassinat? La policia perseguint-la? Semblava massa absurd per ser veritat.

«Assumeix la responsabilitat, Bianca. Porta els discos durs a l'Axel Green.»

Quan va arribar al número 22 del carrer Planella, tenia el cos enganxifós per la suor i la boca molt seca. El Newton encara estava pitjor. Havien hagut d'aturar-se mitja dotzena de vegades perquè el bulldog es negava a continuar caminant. Allò era un barri ric, ple de clíniques mèdiques, escoles privades, zones verdes i ambaixades estrangeres. El carrer en qüestió era petit, elegant i tranquil, amb cases reformades d'arquitectura modernista, cotxes de gamma alta i patis amb jardins ben cuidats.

La Bianca va tocar el timbre, però no hi va haver resposta. Va insistir una vegada i una altra, fins que es va resignar a esperar asseguda al graó de l'entrada amb el Newton. S'havia amagat d'uns assassins i s'havia escapat de la policia per portar uns discos durs fins a aquella casa. I ara resultava que no hi havia ningú. Va tamborinar amb els dits contra el graó de marbre blanc i va trepitjar el terra amb impaciència fins que algú va obrir la porta. La Bianca es va aixecar d'una revolada per trobar-se amb una pèl-roja d'uns vint anys. Tenia una expressió hostil a la cara, ulls penetrants i accent americà. Parlava com si cada paraula fos un dard afilat.

—Qui ets i què vols? —va preguntar després de mirar amb desconfiança el Newton.

—Jo... busco l'Axel Green —va contestar la Bianca.

Una expressió d'alarma fugaç va formar-se al rostre de la pèl-roja, però va reaccionar de pressa. Va

apuntar un somriure massa rígid per ser sincer, va obrir la porta de bat a bat i la va convidar a passar.

—Endavant, sisplau, no acostumem a tenir visites...

La Bianca va entrar a la casa amb la motxilla penjada a l'esquena i va fixar-se que l'interior de l'edifici no tenia res a veure amb l'exterior. L'antiga façana modernista, amb un balcó ple de filigranes i una cúpula tan estètica com poc pràctica, contrastava amb la part de dins, fidel a les tendències més actuals de la moda. Tot reformat, molt car i amb bon gust.

La pèl-roja que li havia obert la porta no acabava d'encaixar en aquell lloc. La Bianca tenia amigues que matarien per tenir aquell color de cabells vermell tan brillant, però l'innegable atractiu que tenia no lligava amb aquell entorn sofisticat i detallista. Tot i que la noia tenia una figura privilegiada, portava un xandall vell i una samarreta arrugada, com si s'esforcés a dissimular la seva bellesa natural.

—Em sap greu, el gos no pot pujar a dalt, però pot quedar-se al garatge.

La pèl-roja va obrir una porta i la Bianca va veure un cotxe molt gros aparcat a dins. Es va agenollar davant del Newton, li va treure la corretja i el va acariciar amb tendresa.

—Ara t'hauràs de quedar una estona aquí dins —va dir, i el va empènyer cap a dins del garatge.

La pèl-roja va tancar la porta i va començar a pujar escales.

—No m'has dit com et deies...

—Bianca —va contestar ella—. Hi ha l'Axel?

—Feia temps que ningú no preguntava per ell. Passa, posa't còmoda.

En arribar al final de les escales, la pèl-roja li va indicar que passés a un menjador immens amb un gest amable amb la mà. Va deixar la feixuga motxilla a terra mentre els ulls se li entretenien contemplant la col·lecció d'instruments de corda que hi havia exhibits en una prestatgeria. De sobte, va notar com l'agafaven per l'esquena i no va tenir temps de reaccionar. La pèl-roja li va segar les cames, la va fer caure a terra i la va esclafar amb el cos.

—Qui t'envia? —parlava amb hostilitat.

La Bianca va provar de resistir-se, però la noia la mantenia immobilitzada contra el terra, mentre li pressionava la cara amb l'avantbraç.

Li va agafar el braç i l'hi va retorçar en un angle impossible, gairebé a punt de trencar-li. El dolor era espantós i cada cop era pitjor.

—Qui t'envia? —Més hostilitat.

—El Jim! —La veu va sonar massa alta, plena d'angoixa—. M'envia el Jim!

—No conec cap Jim. Qui és?

La luxació es va fer més intensa i la Bianca va reprimir un crit serrant amb força la mandíbula. El dolor va fer que un parell de llàgrimes li llisquessin galta avall. —Ja n'hi ha prou, Lana —va intervenir una veu masculina—. Que no ho veus, que no té el perfil?

—Jo me n'ocupo, ves-te'n! —va dir la pèl-roja, però va afluir una mica—. Qui és aquest tal Jim?

—El meu veí —va sanglotar ella—. Em va donar un paquet... L'havia de dur aquí i donar-lo a l'Axel Green.

—Deixa-la en pau, Lana! —va exigir la veu masculina, i se li va adreçar a ella amb veu més amable—: No contestis fins que no t’hagi deixat anar...

La Lana li va alliberar el braç masegat, tot i que la va mantenir immobilitzada mentre li palpava el cos per escorcollar-la. Li va prendre el telèfon mòbil i es va aixecar de terra.

La Bianca es va girar pesadament mentre es fregava el braç malmès i s’eixugava els ulls plens de llàgrimes. Davant seu, amb la mà estesa, hi havia un noi d’uns disset anys. Tenia el cos molt prim i era molt guapo, amb els cabells de color negre com el carbó i uns ulls grisos que inspiraven calma.

—Soc l’Axel Green, encantat...

Ella va acceptar la mà que li oferia l’Axel i es va incorporar amb la seva ajuda.

—Seu, sisplau. Vols un got d’aigua?

Tanta amabilitat contrastava amb l’aspecte ferotge de la Lana. La pèl-roja es va ajupir per donar un cop d’ull a dins la motxilla, però no la deixava de petja, com un felí en tensió, preparat per atacar.

L’Axel Green li va apropar una cadira i ella va seure. La Bianca encara tenia la respiració entretallada i continuava fregant-se el braç masegat de manera inconscient.

—I bé... qui és el Jim? De què em coneix? —va preguntar l’Axel.

—No ho sé —va dir la Bianca—. Feia un parell d’anys que vivia al costat de casa meva, en una nau industrial plena d’ordinadors i màquines. No sortia mai. Jo l’ajudava passejant-li el gos, res més.

L'Axel i la Lana van intercanviar una mirada inquietant. A ell ara li tremolava el llavi inferior.

—Pots descriure-me'l?

L'únic que la Bianca volia era desfer-se dels discos durs i tornar a casa. Recuperar la normalitat. Explicar als pares el que havia passat i potser parlar-ne amb la policia. Havien assassinat el seu veí, però a ningú li passaria pel cap pensar que ella podria haver-hi tingut res a veure.

—Deixareu que me'n vagi si ho faig?

—Esclar —va respondre l'Axel—. Te'n podràs anar, si és el que vols...

La mirada càlida de l'Axel contrastava amb la de la Lana, que l'escrutava sense descans amb uns ulls blaus tan preciosos com salvatges, sempre pendents del més mínim moviment.

La Bianca va descriure el seu veí amb la màxima precisió de què va ser capaç. Va parlar del seu cos prim i malgirbat, dels cabells blancs, de l'accent britànic i de l'aire absent i despistat, i, mentre ho feia, l'Axel se la mirava amb interès creixent, mentre s'acariciava la barbata amb la mà.

—És ell, no hi ha dubte —va concloure fent que no amb el cap—. Em sap greu que t'hagi ficat en tot això, Bianca. Es troba bé de salut? No entenc per què no ha vingut a veure'm en persona...

La Bianca es va adonar que encara no els havia parlat del tema.

—És mort —va dir—. L'han matat aquest matí.

Aquelles paraules van ser com un cop de maça per a l'Axel. Es va deixar caure en una cadira i es va tapar

la cara amb les mans. Per primera vegada, va veure tendresa en el rostre de la Lana. La pèl-roja va encercar-li el coll amb els braços afectuosament i li va fer un petó als cabells amb tendresa. Malgrat tot, quan va girar el cap per mirar-la, havia recuperat tota la tensió.

—T'han seguit? —El to de la seva veu era brusc i directe—. Ara ja saps que això no és cap joc. Hi ha gent que matarà pel que hi ha aquí dins.

La Lana va assenyalar la motxilla i se li va ajupir al davant.

—Em penso que no m'han seguit... —va respondre la Bianca.

—T'ho penses o ho saps? —va insistir—. Si t'han seguit, hem d'anar-nos-en ara mateix. Ho entens? Ens mataran. A tots.

Va sentir una onada de por al pit i dificultat per respirar, però va mirar d'explicar-se tan bé com va poder. Va narrar els fets fil per randa i només un parell de vegades va ser interrompuda per la Lana, que va mostrar un gran interès per l'estat en què havia quedat l'equip informàtic del Jim. L'Axel l'escoltava atentament, però semblava destrossat, amb els ulls humits per la tristesa.

—I això? —La Lana li va mostrar el seu telèfon mòbil—. Quan l'has apagat?

—Abans de sortir de casa —va respondre ella i li va ensenyar la bateria i la targeta—. El Jim em demanava que el destruís, però m'ha semblat que amb això n'hi hauria prou. Ho he fet malament?

—No, ho has fet molt bé. —Els ulls de la Lana eren tan freds que fins i tot resultaven amenaçadors quan

la felicitava. Va agafar la bateria i la targeta i les va desar—. Encara hi ha esperança.

La pèl-roja li va posar una mà a l'avantbraç.

—Perdona'm per allò d'abans, però ens hi juguem molt. Necessitava que em diguessis la veritat i la gent tendeix a dir la veritat quan nota que li estan a punt de trencar el braç.

La Bianca va assentir, en silenci.

—Hem d'actuar de pressa. —Ara la pèl-roja es va girar cap a l'Axel—. Hem de moure'ns, abans que es compliquin més les coses. Parlem a la teva habitació?

L'Axel es va aixecar, empassant-se la saliva amb dificultat, i va mirar la Bianca amb aquells ulls grisos, que ara reflectien tristesa, però també brillaven amb agraïment.

—Com menys sàpigues, millor, Bianca, però et dec una explicació —li va dir—. Aquest veí teu, aquest tal Jim... en realitat es deia Albert, Albert Green. I era el meu pare.

—Anem —va pressionar-lo la Lana amb una veu sorprenentment amable i tendra—. Hi ha decisions que no es poden ajornar...

La pèl-roja el va agafar del braç per ajudar-lo a aixecar-se.

—Tornem de seguida —va dir la Lana, i les dues figures es van perdre pel passadís. Es va quedar sola.

5

La Bianca es va plantejar la possibilitat de fugir, però no ho va fer. Potser volia obtenir més informació per prendre la decisió correcta o potser confiava en aquell noi d'ulls grisos i tristos que acabava de perdre el pare. Ni tan sols ho sabia, però la possibilitat es va esvaïr quan, uns minuts més tard, tots dos van tornar a aparèixer caminant pel passadís.

La Lana es va aturar a l'entrada del menjador.

—Em canviaré de roba i donaré aigua al gos —va anunciar, i va pujar per unes escales de cargol que conduïen fins a un tercer pis. Es van quedar sols.

L'Axel va apuntar un somriure amarg i se li va asseure al costat. Els ulls li brillaven, com si estiguessin a punt d'omplir-se-li de llàgrimes, però va adoptar una expressió concentrada i va parlar amb enteresa:

—Fa gairebé dos anys que estic tancat en aquesta casa. —Va sospirar abatut—. No en surto mai. És massa perillós per a mi. Per poder amagar-me, fins i tot vaig haver de deixar el doctorat d'Enginyeria que feia...

—Un doctorat?

No semblava pas que l'Axel tingués més de divuit anys i, com a molt, hauria d'estar estudiant el primer curs de la carrera.

—Diguem que soc un estudiant bastant precoç —va explicar ell—. El cas és que vaig haver de deixar-ho tot per amagar-me. Jo no tenia culpa de res,

però el pare era el pare i les seves investigacions van posar en alerta gent molt poderosa.

—Què... què investigava?

—Una cosa molt bona, una cosa que pot aturar l'escalfament global... —va contestar—, però també és una cosa que pot fer que molta gent poderosa deixi d'ingressar quantitats ingents de diners. I estan disposats a fer qualsevol cosa per evitar-ho...

L'Axel la va mirar fixament als ulls i va continuar l'explicació:

—Suposo que el pare va pensar que el teu barri era un bon lloc per amagar-se, però també sabia que el buscaven i que era força probable que el trobessin. Per això va planificar aquesta possibilitat meticulosament. I aquí és on entres tu. Necessitava un còmplice, algú que custodiés discretament una còpia actualitzada dels seus descobriments i que, arribat el moment, pogués portar-me-la en cas d'emergència.

—Aquells dos... —La Bianca va buscar la paraula adequada—. Aquells dos... assassins van destruir tot l'equip informàtic...

—Dubto que ho fessin ells. El més probable és que estigués configurat per autodestruir-se en cas que el trobessin. Ja t'he dit que era previsor. Sé que no ho semblava, però calculava tots els moviments. Ell ja tenia preparat el vídeo que has rebut avui i que t'ha permès portar els discos durs fins aquí. Sabia que et posava en perill, però considerava que el seu descobriment era molt més important.

L'Axel va deixar de parlar uns instants i se la va mirar.

—El que has d'entendre és que tots els que hem estat vinculats amb el meu pare estem en perill. Tu també, Bianca. Et penses que ja has complert la teva part i que pots tornar a casa com si res, però no és cert. Ja no hi ha marxa enrere.

—Però els assassins no m'han vist...

—I què? —va contradir-la—. La policia t'ha interrogat, oi? I suposo que algun veí et deu haver vist passejant el gos, acostar-te a casa seva... M'equivoco?

La Bianca no va contestar.

—Ni t'imagines els recursos que tenen. Són poderosos i influents, i disposen de molts diners i cap escrúpol. Utilitzaran la policia en benefici propi i no dubtaran a recórrer a l'extorsió i a l'assassinat per assolir els seus objectius. Indagaran. A hores d'ara, ja deuen saber que existeixes. Et busquen.

—I què puc fer?

—Mantenir els teus pares al marge de tot això —va contestar—. Si hi tornes, si els expliques el que passa, els condemnaràs a una mort segura, potser a alguna cosa pitjor...

Uns passos van baixar per l'escala de cargol i tots dos es van girar per veure arribar la Lana. Duia uns texans ajustats i una samarreta ampla.

—Estic a punt.

6

Es notava que la Lana es reprimia a l'hora de prémer l'accelerador. Procurava que el cotxe circulés a 120 km/h tota l'estona, però de tant en tant superava la velocitat màxima permesa a l'autopista i llavors frenava.

Tot i que la Bianca no hi entenia, de cotxes, havia reconegut el logotip de Porsche abans de pujar-hi. No era cap esportiu, sinó un familiar luxós i ampli, amb una finestra superior que permetia veure el cel.

—Et molesta el sol? —va preguntar la Lana.

—No... —La Bianca duia ulleres de sol, però de totes maneres la Lana va prémer un botó i la finestra del sostre es va tancar automàticament.

La pèl-roja havia deixat de mirar-la amb hostilitat, però tenia un caràcter sec i esquerp i, des que havien sortit de Barcelona, amb prou feines s'havien dirigit la paraula. La Bianca estava atordida, encara incapaç de digerir totes les coses estranyes que li estaven passant aquell dia, però estava atenta al que passava al seu voltant. Era observadora per naturalesa. I analítica. No podia evitar fixar-se en la manera de parlar i de comportar-se de la gent i treure'n conclusions sobre les intencions i la personalitat.

La Lana va passar al segon carril i va avançar uns quants camions alineats com un tren de mercaderies. Tot i l'accelerada, el motor no va fer cap soroll.

—És un cotxe elèctric?

—Sí.

—Deu ser molt car, oi?

—Caríssim —va contestar la Lana—. Només a l'abast dels més rics. Algun dia els fabricaran amb preus assequibles per a tothom. Em refereixo als cotxes elèctrics, no als Porsches. Els Porsches sempre seran per als *pijos*...

Era evident que el cotxe no era seu. Tampoc li va semblar gaire probable que pertanyés a algú tan jove com l'Axel Green, tot i que el seu pare devia tenir un cervell privilegiat i potser havia guanyat molts diners amb les investigacions.

La Lana no era gaire xerraire, però ara ja no responia les preguntes amb monosíl·labs i la Bianca va intentar recopilar més informació.

—I bé..., què hi fas, a Barcelona?

—Vaig venir aquí per... canviar d'aires —va fer ella—. Vaig formar part d'una cèl·lula d'un grup de defensa del medi ambient als Estats Units.

—I què fèieu exactament?

—En deien ecoterrorisme. —Va somriure—. Boicotejàvem empreses perjudicials per al medi ambient. Ja saps, abús de plàstic, pesticides contaminants, coses així. Vam aconseguir empenyar-los bastant, però al final ens van enxampar, esclar. Em vaig passar un any a la presó i em van embargar els comptes. Encara tinc denúncies pendents i no crec que torni als Estats Units.

Li podria haver explicat que havia vingut a Barcelona d'Erasmus amb un to igual de natural, però tenia les faccions dures i fredes, d'algú que ha viscut amb massa tensió per relaxar-se de debò.

—Vam fer bona feina. Molta gent es va conscienciar i diverses empreses nocives van perdre facturació a causa dels nostres boicots i denúncies. De totes maneres, tot allò només va ser la picada d'un simple mosquit, pessigolles per a un monstre immens que ens destrueix el planeta a poc a poc...

La Lana va desviar la mirada de la carretera un instant per mirar-la als ulls.

—Però ara sí que estic..., estem..., en una cosa important, una cosa que pot canviar les dinàmiques de veritat —va continuar—. L'Axel no és cap mosquit inofensiu. Ell sí que importa, sobretot ara que té els discos durs...

—Què hi ha en aquests discos durs?

—Això t'ho haurà d'explicar ell. Ara és el legítim propietari de la investigació...

El perfil de la Lana li va semblar el d'una persona radical i fanàtica, però honesta. Creia que tot el que feia era el correcte.

Van aturar el cotxe en una àrea de servei per carregar la bateria durant quinze minuts. A la Bianca li hauria agradat sortir a estirar les cames, però la Lana ho va impedir. Potser era una paranoica; l'obligava a dur una gorra i ulleres de sol perquè no la reconegués ningú. La pèl-roja va comprar fruita seca i pa integral. La Bianca només va acceptar beure una mica de suc de taronja.

Al cap d'unes hores, el cotxe va travessar la frontera amb França i es van aturar a Perpinyà, en un carrer arran de mar. El lloc feia olor de sal i les onades omplien l'ambient de musicalitat calmosa.

—Ha arribat l'hora —va dir la Lana.

Totes dues van sortir del cotxe. La Lana havia embolicat el mòbil amb paper de plata. El va enretirar amb cura i va tornar a col·locar la bateria i la targeta. Li va tornar el mòbil i la Bianca va inspirar amb força abans d'encendre'l. Volia fer-ho de pressa, abans que la determinació que sentia s'esvaís. Va teclejar el número de seguretat i va accedir als continguts. Tenia molts missatges pendents, però es va esforçar a ignorar-los. Va tancar els ulls i es va repetir una vegada i una altra que prenia la decisió correcta, que deixar-se portar pels sentiments agreujaria la situació i que no era el moment de ser feble.

Va seleccionar el contacte de la mare i va fer la trucada.

—Es pot saber on has estat?! —va cridar una veu enfadada a l'altra banda—. Per què no has anat a l'examen?

—Mare, escolta'm amb atenci...

—Tu sí que em sentiràs! —la va interrompre—. Quan vinguis a casa a...

—Mare! —va cridar la Bianca—. No tornaré a casa, d'acord?

Es va fer un silenci a l'altra banda i ella va serrar les dents, buscant la força per continuar endavant.

—Només et truco per dir-te queestic bé i que no em passa res de dolent, que us estimo molt a tu i al pare i a tots, però que no tornaré...

—Però què dius! Per què?!

—Marxo a l'estranger, amb el noi amb qui surto.

A la Bianca se li van omplir els ulls de llàgrimes.

—Però si tu no surts amb ningú!

—Sí que ho faig, mare. I sé que no acceptaries mai que me n'anés amb ell —va continuar amb la veu trencada—. Tornaré quan sigui major d'edat. Fins llavors no em busqueu. Us estimo molt...

A l'altra banda de la línia, la veu de la mare es tornava histèrica i ella es va afanyar a tallar la comunicació.

La Lana li va treure el mòbil de les mans amb suavitat i el va apagar. Tot seguit el va tirar a terra i el va fer miques.

—Has salvat els teus pares —va dir la pèl-roja—. Ho has fet molt bé, els has salvat.

La mirada de la Bianca es va perdre en la immensitat del mar. El bon temps feia que hi hagués gent a la platja, tots fent via amb les rutines de sempre, sense canvis dràstics. Els va envejar. No n'hi havia cap que plorés.

La Lana se li va apropar i va posar-li fugaçment una mà a l'espatlla. La veu gairebé li va sonar tendra quan va tornar a parlar:

—Quedar-nos aquí és perillós. Hem de tornar a Barcelona.

EXTRACTE DEL DIARI DE C.

L'habitació és humida i fosca, molt opressiva. Tinc la impressió que estic a sota terra, en una espècie de soterrani. Sigui com sigui, no hi ha finestres i el sostre és tan baix que, quan camino, em surt d'encorbar-me, tot i que hi ha quatre dits entre el cap i el sostre. L'única llum de la sala, freda i pàl·lida, prové d'un fluorescent vell. No està mai en silenci. Emet permanentment un brunzit que només s'atura quan parpelleja uns moments abans d'insistir amb el mateix soroll. Puc apagar-lo si vull, però quan ho faig la foscor és absoluta i sento una opressió al pit, com si em costés respirar.

No sé quant de temps fa que soc aquí, impossible de saber, però probablement només un grapat d'hores. M'he despertat estirada en un matalàs que hi ha a terra. L'únic que recordo és la furgoneta negra que s'ha aturat bruscament al mig del carrer. He accelerat el pas per instint, tot i que caminava a plena llum de dia i no tinc mai por quan camino sola de dia. Crec que no he tingut temps de cridar. L'home—segur que era un home— m'ha assaltat per l'esquena amb mans fortes i m'ha posat un drap a la cara. Feia pudor. Suposo que era cloroform, perquè a partir d'aquí tot és borrós, com en un somni que ja no pots recordar.

El següent ha sigut adonar-me que no somiava. Em feia mal el cap i estava atordida però, quan he entès el que em passava, m'he posat histèrica. He cridat. He corregut cap a la porta i l'he colpejat amb tota la força. Cops de peu i cops de puny contra el metall dur. He cridat per demanar ajuda. He bramat insults i malediccions mentre picava la porta fins a notar el dolor. Les mans em tremolaven, amb els artells en carn viva, i m'he deixat caure a terra de genolls. La porta era massa forta. És metàl·lica, sòlida, amb un pany que entra a dins la paret. Impossibile de trencar.

No sé quan he estat capaç de posar-me a analitzar la situació amb sang freda, no ha sigut fàcil. He plorat una mica i he recorregut les sis passes de llargada que té el soterrani xisclant histèrica i amb la respiració entretallada. Ara ja estic tranquil·la, i puc posar en ordre els pensaments, però encara estic espantada, molt espantada.

Continuo. He inspirat pel nas i he expirat per la boca durant una estona. Llavors he explorat el soterrani minuciosament. No he trigat gaire temps. Parets sòlides de ciment sense pintar. Un matalàs vell a terra, una manta ronyosa i un escriptori amb dos calaixos. Al primer hi he trobat un paquet de folis blancs. Al segon hi havia

quatre bolígrafs de color negre. Escriure. Això és l'únic que puc fer aquí tancada, però no permetré que llegeixin aquestes pàgines. Les amagaré sota el coixí mentre dormi o les destruiré, no ho sé. Ja ho veurem.

El més inquietant és que el lloc sembla perfecte per tancar-hi una persona. Una porta infranquejable, murs sòlids, una tassa de vàter sense tapa i una aixeta rovellada que escup un rajolí d'aigua a batzegades.

M'he posat en alerta quan he sentit la clau furgant el pany. M'agradaria haver reaccionat d'una altra manera. Preparada per atacar, per barallar-me amb qui fos, però no. He reulat cap endarrere fins a enganxar-me contra la paret, amb tots els músculs en tensió. Un home. Vestit de negre i amb la cara tapada amb un passamuntanyes. Alt, devia fer un metre noranta; ha hagut d'ajupir-se per entrar. Ample d'esquenes. Celles espesses i ulls foscos. Amb una mà aguantava un got d'aigua i amb l'altra una espècie de porra. «La primera norma és que t'has d'enretirar fins al fons quan entri, ben fet.» Parlava amb veu amable, gairebé agradable, però m'ha ensenyat la porra. «Creu-me, no t'agradarà descobrir què passa si intentes alguna estupidesa.» L'home ha deixat el got d'aigua a terra i ha tornat a mirar-me. «No m'he

molestat a portar menjar perquè el primer dia no mengeu mai...» El molt f. d. p. Té experiència, no és la primera vegada que fa això. «L'aigua de l'aixeta de vegades surt tèrbola, val més que no en beguis, d'acord?» M'he adonat que volia tancar la porta sense afegir res més i m'ha sortit una única pregunta. «Qui ets?» L'home m'ha mirat sense dir res. No li podia veure la cara, però m'ha semblat que els ulls se li tornaven lleument oblics. Somreia.

Ha tancat amb clau i he corregut cap a la porta. He enganxat l'orella, però amb prou feines he sentit els passos. Pujaven, crec. Llavors m'ha semblat sentir un altre cop de porta. Molt llunyà. Potser només m'ho he imaginat, no ho sé.

